

సంసారంలో సరిగమలు - తమస్విని

(ప్రతి సంసారంలోనూ వినిపించే రాగాలు..

కొన్ని సరదాలు, కొన్ని సరాగాలు,

కొన్ని సరసాలు, ఇంకొన్ని విరసాలు, మరికొన్ని విషాద గీతాలు..

వెరసి సంసారంలో సరిగమలు..!)

ప్రతిబింబాలు

"ఏంటే అక్కూ ఇప్పుడా రావడం?" చక్రీ నా చేతిని పట్టుకుని ఆప్యాయంగా అడిగాడు.

"నువ్వెప్పుడు వచ్చావు? అసలు వస్తావనుకోలేదే?" సంభ్రమంగా అడిగాను.

"పెళ్ళికూతురు మా అత్తగారి తరపు బంధువులే. నిన్న పెద్దమ్మ దగ్గరికి వెళ్తే నువ్వు వస్తున్నావని చెప్పింది. అప్పటినించి వెయిటింగ్" చక్రీ ఆప్యాయంగా చెప్పాడు.

"అవునా? రత్నమాల వచ్చిందా?" చుట్టూ చూస్తూ అడిగాను.

"లేదే మా పెద్దాడికి పరీక్షలు. దాంతో నన్ను పంపించింది."

చక్రీ మావారి వైపు తిరిగి ఆయన్ని పరామర్శిస్తూంటే నేను బంధువులని పలకరించడానికి లోపలకి వెళ్ళాను.

అమ్మ, పిన్ని పక్కపక్క ఊళ్ళలో ఉండటం, అమ్మకి నేను, పిన్నికి చక్రీ ఏకైక సంతానాలు కావడంతో మేమిద్దరం సొంత అక్కాతమ్ముళ్ళలాగే పెరిగాం. సెలవులకి ఇద్దరం కలిసి అమ్మమ్మ వాళ్ళు ఊరు వెళ్ళడం, కలిసి సినిమాలు, కలిసి పాటలు పాడుకోవటం - చక్కటి బాల్యం గడిపాం. నా పెళ్ళికి అప్పగింతలప్పుడు చక్రీకూడా అమ్మానాన్నలతో సమానంగా ఏడ్చాడు. ఉద్యోగాలరీత్యా మేము బాంబేలో సెటిలైతే, వాడు గౌహతిలో స్థిరపడ్డాడు. కలుసుకోవడం అరుదైపోయింది. మావారి బంధువుల ఇంట్లో పెళ్ళని విజయవాడ వస్తే చక్రీ ఇలా ప్రత్యక్షమై ఆనందపరిచాడు.

స్వయంగా మా ఇద్దరికీ వడ్డించి, ఆప్యాయంగా బేబీ గురించి అడిగి, మా చిన్నప్పటి రోజులు గుర్తు చేసాడు.

భోజనాలయ్యాక ఇద్దరం కూర్చుని మాట్లాడుకుంటూంటే, బయట ప్రపంచంతో సంబంధం తెగిపోయింది. మధ్యలో వచ్చిన టిఫిన్ ఆరగించాం, కాఫీలు సేవించాం. మాట్లాడుతూనే ఉన్నాం. సాయంత్రం ఆరుగంటలప్పుడు మా వారు అడిగారు.

"ఇంక బయల్దేరామా?"

"ఎక్కడికి?" చక్రీ అడిగాడు.

"ఇక్కడ చుట్టాలు, హడావిడి పడుకోడానికి చోటు ఉంటుందో లేదో అని హోటల్లో రూం బుక్ చేసా చక్రీ. నువ్వు వచ్చెయ్. రేపు పొద్దున్నే స్నానాలు చేసి పెళ్ళి టైంకి రావచ్చు." ఆయన చెప్పారు.

"ఇంకా నయం? ఎక్కడికి వెళ్ళేదిలేదు. అక్కూ నువ్వుండిపోవే. కావాలంటే బావ వెళ్తాడు" చక్రీ చెప్పాడు.

"అది కాదురా" నచ్చచెప్పబోయిన నన్ను మధ్యలోనే ఆపి చెప్పాడు.

"నువ్వొస్తున్నావని మేడమీద ఓపెన్ ట్రైస్ అంతా శుభ్రంగా ఊడ్చింది, కడిగించానే. హాయిగా పైన పడుకుని పాటలు పాడుకుందాం. నిజంగా మన ఊరు వదిలి వెళ్ళాక గొంతెత్తి పాడలేదే అక్కూ. స్లీప్ బావా నువ్వెళ్ళి పడుకుని పొద్దున్నే రా. ఇది ఇక్కడే ఉంటుంది." నా భుజాల చుట్టూ చెయ్యివేసి చెప్పాడు.

చేసింది లేక మా వారు తన సూట్కేస్ తీసుకుని, వాళ్ళ మేనమామ వస్తానంటే, ఆయనతో హోటల్కి వెళ్ళిపోయారు.

ఆ రాత్రి మేడమీద వెన్నెల్లో, చాపలు పరుచుకుని పడుకుని మళ్ళీ బోలెడు కబుర్లు చెప్పుకున్నాం. చక్రీ చల్లగాలినే పిల్లనగ్రోవిగా, యవ్వన మధువనిలో, వెన్నెలలోని వికాసమే. ఇంకా చాలా పాటలు మధురంగా పాడాడు. బంధుమిత్రుల కోరిక మీద కొన్ని పాటలు మళ్ళీ మళ్ళీ పాడాడు. 'ఇంక పడుకోండి. తెల్లారి పెళ్ళి' అని పెద్దవాళ్ళెవరో కసురుకోవడంతో గప్చుప్ గా పడుకున్నాం.

పెళ్ళిలో కూడా సందడంతా చక్రిదే పెళ్ళికొడుకుతో జోక్స్ వేస్తూ, పెళ్ళికూతుర్ని సపోర్ట్ చేస్తూ తలంబ్రాల కార్యక్రమం ముగించాడు. తర్వాత భోజనాల దగ్గరకూడా అదే సందడి.

సాయంత్రం ఐదుగంటలకి మా రైలు. మేము వచ్చామని అమ్మ, పిన్ని కూడా ఈ పెళ్ళికి రావడంతో, సాయంత్రం నాలుగింటికి రైల్వేస్టేషన్ కి బయలుదేరాం. చక్రి కళ్ళల్లో నీళ్ళు. వాడితోపాటు స్టేషన్ కి చాలామంది వచ్చారు వీడ్కోలు చెప్పడానికి.

"మళ్ళీ ఎప్పుడోనే అక్కూ" గద్గదంగా చెప్పాడు.

"మీరంతా బాంబే రండిరా! ఓ పదిరోజులు సరదాగా గడపచ్చు" ఆహ్వానించాను.

జేబులోంచి ఓ కవర్ తీసిచ్చి చెప్పాడు.

"చీర కొనుక్కోవే "

"నువ్వు సీరియస్ గా ప్లాన్ చేసి బాంబేరావాలిరా" దాన్ని అందుకుంటూ చెప్పాను.

ఇద్దరం కొద్దిసేపు మౌనంగా ఉండిపోయాం. దుఃఖం వల్ల గొంతులో మంటగా ఉంది.

అందరికీ వెళ్ళొస్తామని చెప్పి రైలెక్కాం.

పెళ్ళిలో మా గొడవలో మేముంటే, వచ్చిన బంధువులు వాళ్ళ గొడవ చూసుకున్నారు. ఓ పెళ్ళీడు పిల్లవాడు మరో వరసైన పిల్లతో అతి చిన్న ప్రేమకథ నడిపాడు. దాంతో పెద్దలు ఆ పెళ్ళిలోనే భేటీ అయి మరో ఆర్నెల్లలో వాళ్ళు పెళ్ళి చేయాలని నిశ్చయించారు. పెళ్ళికొడుకు మా చక్రి బావమరిది. పెళ్ళికూతురు మావారి మేనమామ కూతురు. బంధుప్రీతిగల ఆయన మళ్ళీ ఆ పెళ్ళికి బయలుదేరదీసారు. ఆంధ్రా వెళ్తే అమ్మ వాళ్ళని చూడచ్చు అని ఆనందం కాబట్టి ఉత్సాహంగా ఒప్పుకున్నాను. పైగా బావమరిది పెళ్ళి కాబట్టి చక్రికూడా వస్తాడనేది అదనపు ఆనందం.

పెళ్ళింట్లో అడుగుపెట్టానే నాకళ్ళు చక్రి కోసం వెదికాయి. ఎక్కడా కనపడలేదు. కాళ్ళు కడుక్కుని లోపలికి వెళ్తే ఉయ్యాల బల్లమీద మామగారి పక్కన కూర్చుని ఆయనతో ముచ్చటిస్తున్న చక్రి కనపడ్డాడు.

"ఏరా ఎప్పుడొచ్చారు?" ఆభిమానంగా అడిగాను.

"రాత్రే వచ్చామే. ఏం బావా కులాసానా?" పొడిగా చెప్పి వాడు మళ్ళీ మామగారితో ముచ్చట్లలో మునిగిపోయాడు.

"బావున్నారా వదినా?" మంచి నీళ్ళగ్లాస్ అందిస్తూ అడిగింది చక్రి భార్య రత్నమాల.

"బావున్నాం రత్నా. మీరెలా ఉన్నారు?" నీళ్ళగ్లాసు అందుకుంటూ అడిగాను.

"బానే ఉన్నాం. మీరు రెండువిధాల బావున్నారని మిమ్మల్ని చూస్తే తెలిసిపోతోంది లెండి" వెటకారంగా చెప్పింది.

"రెండు విధాలుగానా?" అర్థంకాక అడిగాను.

"అదే ఇంట్లో ఓపిక, ఒంట్లో ఓపిక" నన్ను ఎగాదిగా చూస్తూ చెప్పింది.

నా మట్టి బుర్రకి అదీ అర్థంకాక మళ్ళీ అడిగాను.

"అంటే?"

"అంటే, హెల్త్, వెల్టూను" దీర్ఘం తీస్తూ చెప్పింది.

ఆ మానసిక వృద్ధురాలివైపు నిర్ఘాంతపోయి చూసాను. రత్నమాల నాకంటే కనీసం ఏడెనిమిదేళ్ళ చిన్నదై ఉంటుంది. నూనె రాసి బిగించి వేసిన పొడవైన జడ, అతిమామూలు షిఫాన్ చీర, మెడకి పైనించి కిందకి వరసగా నాలుగురకాల గొలుసులు చేతులనిండా బంగారు, మట్టిగాజులు. తన వయసుకంటే ఓ పదేళ్ళు పెద్దదిగా మొరటుగా ఉంది.

"బాగా మారిపోయావు రత్నా. మీ పెళ్ళిలో చూసాను. అప్పటికీ ఇప్పటికీ చాలా మార్పుంది నీలో" చెప్పాను.

"వయసురావట్లా? నేను వయసుకి తగినట్లుంటా వదినా. అంతేకాని జుట్టు కత్తిరించి క్లిప్ పెట్టి కురవేషాలు వేయడం నాకు చేతకాదు" గ్లాసులు అందుకుని గిరుక్కున లోపలికి వెళ్ళిపోయింది. ఆమె అనేది నన్నే అని స్పష్టంగా తెలుసుకాబట్టి రియాక్షన్ కోసం చక్కివైపు చూసాను. వాడు ఏమీ విననట్లుగా మామగారితో మాట్లాడుతూనే ఉన్నాడు.

ఇంతలో నా భుజం మీద చెయ్యిపడింది. మా పిన్ని.

"దాంతో నీకెందుకే అది ముళ్ళకంప. కల్పించుకుని దానితో ఏమీ మాట్లాడొద్దు. నీ పరువుపోతుంది" ఓదార్చింది.

పురోహితుడు పిలవడంతో మామగారు లేచి బయటకి వెళ్ళారు.

"ఏరా చక్కి. బాంబే రమ్మన్నాను. మళ్ళీ ఆ విషయమే మాట్లాడలేదు?" పలకరించాను.

"ఎక్కడే సెలవులన్నీ ఇలా పెళ్ళీ పేరంటాలకే అయిపోతున్నాయి" విసుగ్గా చెప్పాడు.

"పోస్టే. మేం గౌహతి వస్తాం" చెప్పాను.

ఇంతలో రత్నమాల పెద్దవాణ్ణి కొట్టుకుంటూ, చిన్నవాణ్ణి ఈడ్చుకుంటూ అక్కడికి వచ్చింది.

"ఉయ్యాలబల్ల మీద కూర్చుని పెద్దమ్మ కూతురుతో కబుర్లు చెప్పడంకాదు. స్వంత బావమరిది పెళ్ళిలో మామగారికి పెద్దకొడుకుగా, కుడిచెయ్యిలా ఉండాలి. ఈ పెద్దాడికి కాస్త నీళ్ళుపోసి బట్టలేయండి. చుట్టాలతో కబుర్లు చెప్పూ కూర్చుంటే పనులు కావు" అరిచింది. నేను వాడికి చుట్టాన్నా? మనసు చివుక్కుమంది. పెద్దమ్మ, చిన్నమ్మ పిల్లలం అనే ఆలోచనే మాకెప్పుడూ కలగలేదు. చక్కివైపు చూసాను. వాడు ఏదో గొణుక్కుంటూ పెద్దకొడుకుని తీసుకుని పెరట్లోకి వెళ్ళాడు.

నేను మా వారివైపు దిగులుగా చూసాను. రత్నమాల రెండుగ్లాసుల్లో కాఫీతీసుకొట్టింది. మావారికి ఓ గ్లాస్ ఇస్తూ చెప్పింది. "ఎక్కడ మంచి కుర్రాళ్ళు దొరుకుతారా అని ఈ మధ్య ఆడపిల్లలు గేలం వేసి తిరుగుతున్నారన్నయ్యా. మీరు అదృష్టవంతులు. మీకు ఆడపిల్లే. మాకు ఇద్దరు మగవెధవలు. మీ మేనమామ కూతురిలాంటి వాళ్ళు వాళ్ళని ఎక్కడ ఎగరేసుకుపోతారో అని ఇప్పటినించే నాకు దిగులు. మీ పిల్లకి మీ మేనమామ కూతురు పోలిక వస్తే, ఎంచక్కా మా తమ్ముడులాంటి ఐ.ఐ.టి చదివిన వాణ్ణి పటాయిస్తుంది."

ఆయన మొహం కోపంతో ఎర్రబడింది.

ఇంతలో చక్కి కొడుక్కి నీళ్ళుపోసి తీసుకొచ్చి ఒళ్ళు తుడిచి బట్టలు వేయసాగాడు.

"అవునూ. మీరు పిల్ల తరపున వచ్చారుకదా అన్నయ్యా. మరి విడిదింటికి వచ్చారేంటి?" రత్నమాల మళ్ళీ అడిగింది.

"చక్కి, పిన్ని ఉన్నారని నేనే ఇక్కడికి తీసుకొచ్చా రత్నా. ఆయన అటే వెళ్ళామన్నారు" నేను అవమానభారంతో చెప్పాను.

"అయ్యో! మీతో కబుర్లకి, మేడలమీద పాటలకి ఆయనకి తీరిక ఉండదు వదినా. ఆయన స్వంత బావమరిది పెళ్ళి" అవసరం లేకపోయినా ఒత్తి ఒత్తి మాట్లాడింది రత్నమాల.

లేచి మా సూట్కేస్ అందుకుని చక్కితో చెప్పాను.

"వెళ్తాం రా. బావ హోటల్లో రూం బుక్ చేసారు. వాళ్ళ మామయ్యకి కనపడి వెళ్తాం."

వాడు మౌనంగా తలాడించాడు. పిన్ని బాధగా చూసింది.

"అన్నయ్యా! ఎంత ప్రేమ పెళ్ళయినా కనీసం ఆడపడుచు కట్నమైనా ఇవ్వమని చెప్పండి మీ మామయ్యకి." రత్న వెనకనించి చెప్పింది.

పెళ్ళిలో చక్రి మగపెళ్ళివాళ్ళ వైపు కూర్చుంటే, మేము అమ్మాయివైపు నిలబడ్డాం. రత్నమాల పెళ్ళివాళ్ళని గడగడలాడించింది. ఒక దశలో వాళ్ళమ్మా నాన్నే 'పోన్లెమ్మా వదిలెయ్' అని బతిమాడాల్సి వచ్చింది.

మా రైలు సాయంత్రం ఐదుగంటలకి. నాలుగంటలకి మంటపంనించే బయలుదేరాం.

"బై రా" చక్రికి చెప్పాను.

"సరేనే" వాడు ముఖావంగా చెప్పాడు.

మా కూపీలో కూర్చోగానే నాకు ఉప్పెనలాగా దుఃఖం వచ్చింది. దాదాపు ఇరవై నిమిషాలు ఏడుస్తూనే ఉన్నాను. మావారు నిశ్శబ్దంగా ఉండిపోయారు.

దుఃఖం ఉధృతి తగ్గక వెక్కిళ్ళమధ్య అడిగాను. "వాడెందుకు అంత మారిపోయాడు? ఆర్నెళ్ళకి ఇప్పటికి నేను అలాగే ఉన్నాగా? వెధవ అసలు నన్ను పట్టించుకోలేదు." మళ్ళీ దుఃఖం పొంగుకు వచ్చింది.

ఆయన మృదువుగా నవ్వారు.

"చక్రి ఏం మారలేదు. మరో ఏడాది తర్వాత ఇంకో సందర్భంలో మీరు కలిసినా పూర్వంలాగే ఉంటాడు. కాకపోతే వాడి భార్య రాకూడదు అంతే" నా మొహం చూసి నాకు అర్థం కాలేదని గ్రహించి మళ్ళీ అడిగారు.

"నేను నిన్ను విసుక్కుని, తిడుతూ, బేబీని కొడుతూ ఉన్నాననుకో నీకెలా ఉంటుంది?"

ఓ నిమిషం ఆలోచించి చెప్పాను.

"కోపంగా, ఉక్రోషంగా, నిస్సహాయంగా. ఇంకా బాధగా, అవమానంగా ఇంకా చాలా 'గా'లు."

"కదా! వాడు ప్రస్తుతం అదే స్థితిలో ఉన్నాడు. ఆ అమ్మాయిని కంట్రోల్ చేయలేడు. మనముందు అవమానం, ఉక్రోషం ఎట్టెట్టా. సో నీతోనే కాదు చక్రి ఎవరితోనూ సరిగాలేడు. భార్యాభర్తలు ఒకరి కొకరు ప్రతిబింబాల్లాంటివాళ్ళు. నేను బాగుంటే, నువ్వు బాగుంటావు. నువ్వు చిరాగ్గా ఉంటే నేను చిరాగ్గా ఉంటాను. కాబట్టి పాపం మీ తమ్ముడ్ని అపార్థం చేసుకోకు. నువ్వు బాంబే రమ్మని అన్నిసార్లు చెప్పినా, వాడు మనల్ని గౌహతికి రమ్మని పిలవనప్పుడే మనం అర్థం చేసుకుని ఉండాలింది." ఆయన సానుభూతిగా చెప్పారు.

"పాపం చక్రి. ఎంత భావుకుడు, ఎంత సరదామనిషి, అలాంటివాడికి ఈ గయ్యాళి పిల్ల ఎక్కడ దొరికిందండీ" మళ్ళీ దుఃఖం ముంచుకు వచ్చింది నాకు.

నా ప్రతిబింబం ఓదార్చుగా భుజం తట్టారు.

(వచ్చే సంచికలో మరో సరిగమ)

[Click here to share your comments](#)